

Κωνσταντίνου. Εἰς τινὰς παραστάσεις ἐνεφανίσθη καὶ ὁ Γάλλος μεταμορφωτὴς καὶ μῦθος Μαζεστί.

— Ὁ θίασος τῆς κ. Κυδέλης μὲ ὅλους τοὺς πρωταγωνιστάς του ἔδωτε παραστάσεις εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἐκεῖθεν θὰ μεταβῇ εἰς Σμύρνην καὶ Αἴγυπτον. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παίζει ὁ θίασος τῆς δ. Κοτοπούλη ἀνευ τῆς πρωταγωνιστρίας του, ἣτις παρέμεινεν ἐν Ἀθήναις. Εἰς Κάρρον παίζει ὁ θίασος Τσερτίνη καὶ ὁ θίασος Φύρστ-Νίκα. Ἐν Μιτυλήνῃ ὁπερέττα μὲ τὴν κ. Βασιλάκη, ὁ θίασος τοῦ κ. Κυπαρίσση-Πλέσσα εἰς Κρήτην.

— Ὁ Κινηματογράφος εἰσήλασεν εἰς τὰ

Ἀθηναϊκὰ θέατρα. Τὸ Πανελλήνιον καὶ τὰ Διονύσια μετεβλήθησαν εἰς κινηματογράφους, τὰ δὲ ἀπογεύματα προβάλλεται ἡ ὁδὸν καὶ εἰς τὰ θέατρα «Πανόραμα» καὶ Κοτοπούλη.

— Τὸν χειμῶνα θὰ ἐπισκεφθοῦν τὰς Ἀθήνας ὁ Γάλλος συνθέτης Λέχαρ καὶ ἀργότερον ὁ Γάλλος κωμικός Πρένς. Ἴσως καὶ ὁ περίφημος Καροῦζο.

— Εἰς τὸ Μιλᾶνον συνεκεντρώθησαν ἀριετοὶ Ἕλληνες ἠθοποιοὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ μελοδράματος, ἡ κ. Κυπαρίσση, αἱ δ. Περπινιά καὶ Οἰκονομάκου καὶ οἱ κ.κ. Οἰκονομίδης καὶ Βλυσίδης Προσεχῶς μεταβαίνει καὶ ὁ κ. Πρεδάρης.

ΝΕΑ ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΕΡΓΑ

Νέα ἔργα θεατρικὰ παρεστάθησαν μετ' ἐπιτυχίας ἐν Βύρῳπῃ ἐρέτος τὰ ἑξῆς:

Ὀπερέττα, τοῦ Λέχαρ «Ὅπου τραγουδεῖ ὁ κορδαλδὸς καὶ τοῦ Στράους «Τὸ τελευταῖον βάλς».

Ἡ «Τραγωδία τῶν παιδιῶν» δρᾶμα τοῦ Αὐστριακοῦ Σαῖνχερ, παριστώσα τὸ μαρτύριον τριῶν παιδιῶν, τὰ ὅποια βρῦναι ἡ ἀπιστία τῆς μητρὸς.

Ἐν Παρίσις: Τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ Μπριέ «Οἱ Ἀμερικανοὶ εἰς τὴν χώραν μας». Θέμα. τὸ ζήτημα τῶν οἰκογενειακῶν σχέσεων ἃς συνῆψαν οἱ Ἀμερικανοὶ ἐν Γαλλίᾳ. — Τὸ «Πρῶτον ζεῦγος» τοῦ ποιητοῦ Ἀνδρέου Λουμὲ μὲ θέμα τοὺς πωτοπλάστους. — Τὸ «Κυνὴγί τοῦ ἀνδρός» τοῦ Ντονναῖ, ἱστορικῆς ἐποχῆς, μᾶλλον ἐπιθεώρησις. — Τὸ «Σπίτι εἰς τὴν καταιγίδα» τοῦ Αἰμ. Φάμπρ, ἔργον ὑποβλητικὸν μὲ περίπλοκον οἰκογενειακὴν δρᾶσιν. — Τὸ «Βραδυνὸ φῶς» μονόπρακτον ἔμμετρον δρᾶμα συνεργασίᾳ Λαργκιέ καὶ Μισέλ ποιητικώτατον καὶ μελαγχολικόν. — Τὸ «Γεῦμα τοῦ Λέοντος» τοῦ Κιουρέλ γραφὲν πρὸ 22 ἐτῶν, ἀλλ' ἀναφερόμενον εἰς τὰ φλέγοντα σύγχρονα κοινωνικά ζητήματα. — «Ἡ δούλη» τοῦ Μπουελιέ μὲ ἥρωας μίαν ἐταῖραν καὶ ἓνα στρατιώτην. — Ἡ «Ἀδύνατος γυνὴ» τοῦ νεαροῦ συγγραφέως Δυβάλ, μὲ θέμα μίαν χήραν ἡ ὅποια ἀγαπᾷ συγχρόνως δύο καὶ εἶνε ἀναποράσιτος. — Ὁ «Κύριος τῆς καρδιᾶς του» νέου ἐπίσης συγγραφέως, τοῦ Ρεϊνάλ. Ἀπεικονίσις ἀληθινῆς τῆς ζωῆς, μὲ πλούτον ἰδεῶν καὶ ζωηρότητα διαλόγου. — Ὁ Ἀρσέν Λουπέν, ἀστυνομικὸν δρᾶμα τῶν Κρουασέ καὶ Λεμπλάν.

— Εἰς τὸ «Χειμερινὸν Ἱπποδρόμιον» ἐδόθη τὸ «Ποιμενικὸν εἰδύλλιον» Προδηγκιανόν «μυστήριον» Μεσαιωνικῆς ὑποθέσεως. — Εἰς τὸ θέατρον τοῦ Γκραν Γκινιὸλ παρεστάθη ὁ «Μάγος» μονόπρακτον τοῦ Λεβὶλ ἀνατριχιαστικὸν ἐπεισόδιον δεισιδαιμονίας ἐπικρατούσης εἰς τὰ Πυρηναια. — Εἰς τὴν Ὀπεραν ἐπαίχθη ὁ «Θρύλος τοῦ Ἀγ. Χριστοφόρου» δραματικὸν ποίημα τοῦ συνθέτου Βενσάν ντ' Ἰντύ, μελοποιήθην ὑπὸ τοῦ ἰδίου, ἐπὶ τῇ βίσει τῆς παραδόσεως ἦν ἀφηγεῖται ὁ Βαράτζινε εἰς τὸν «Χρυσὸν θρύλον». Εἰς τὸ αὐτὸ θέατρον παρεστάθη τὸ «Κρῖνον τῆς ζωῆς» ἔργον τῆς Βασιλίσσης τῆς Ρουμανίας τοῦ ὁποῦν τὴν ὑπόθεσιν ἐνεπνεύσθη ἐνῶ ἐνοστήλευε τὴν μικρὰν κόρην τῆς Ἡλέαναν. — Κωμωδία: Ὁ «Ἐρως κρατεῖ» τριπρακτὸς τῶν Κουλοῦς καὶ Ἐνεκέν. — Θέλω νὰ ἀποκτήσω παιδί, Ἀμερικανικὴ φάρσα διασκευασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Νανσέ (τοῦ Ἑλλήνος Ζουροῦ) καὶ τοῦ Ζάν Ριού, στρεφόμενη περὶ τὴν υἱοθεσίαν ξένου τέκνου. — «Κ' ἐγὼ τοῦ λέω πῶς σὺ κλείσεις τὸ μάτι», κωμωδία τῶν Ἐ-

νεκέν καὶ Βέμπερ, μὲ θέμα τὴν ζηλοτυπίαν κυρίας, ἡ ὅποια ζηλεύει τὸν ἄνδρα τῆς καὶ ἐτι περισσότερον τὸν ἐραστήν τῆς. — «Ἡ ζωὴ εἶνε ὡραία» τοῦ Νοζιέρ, σάτυρα τῆς μελλούσης κοινωνίας. — Εἰς τὸ θέατρον «Ἀντουάν» ἡ «Ἀγνωστος» δραματικὴ κομεντί τετράπρακτος, τοῦ Louis Verneil. — «Μονίκα», δρᾶμα ἐκ τοῦ μ.θ.υ. στορημάτος τοῦ Μπουρζέ ὑπὸ τοῦ ντὲ Σαμπρές. — Εἰς τὴν Comedie Francaise, La Mort en chainée δρᾶμα ἔμμετρον εἰς 3 πράξεις τοῦ Maurice Magre.

Εἰς τὴν Opera Comique, Le Santeriot λυρικὸν δρᾶμα τῶν Roché καὶ Perrier, μουσικὴ τοῦ Σουλβίου Lazzari.

Εἰς τὸ αὐτὸ θέατρον, Lorenzaccio λυρικὸν δρᾶμα κατὰ τὸν Ἀλφρέδον Μυσσέ, μουσικὴ τοῦ Ἑρνέστου Μορέ.

«Ὁ Παρισινὸς ἀέρας» φάρσα τοῦ Ἐνεκέν, μολονότι παλαιὰς σχολῆς, παίζεται συνεχῶς. — «Appassionata» τοῦ Πιερ Φρονταῖ δρᾶμα παρασταθὲν εἰς τὴν Porte Saint Martin, μὲ ὑπόθεσιν τὴν ἐξόμνησιν τοῦ ἐρωτικοῦ πάθους. Ἡ παθητικὴ σονάτα τοῦ Μπεττινέβι, ἑξ ἧς καὶ ὁ τίτλος τοῦ ἔργου, παιζομένη σαγηνεύει τὸν ἐραστήν. Ἦρωες εἰς μέγας Ἱταλὸς ποιητῆς, ὁ Δ' Ἀννούν:ζιο, παρὰ τὴν ἀρνησιν τοῦ συγγραφέως νὰ τὸ ὁμολογήσῃ, καὶ μία μεγάλη ἠθοποιός, — ἡ Δουζέ. — Εἰς τὸ Ἀθηναῖον ἐπαίχθη ἡ «Ἐπιστροφή» κωμωδία εἰς τρεῖς πράξεις μετὰ προλόγου τῶν ντὲ Φλέρς καὶ τοῦ νέου συνεργάτου του ντὲ Κρουασέ. — «Σ' ἀγαπῶ» τοῦ Σασά Γκιτρώ κομεντί χαριτωμένη καὶ λεπτὴ, μὲ σκηνὰς ἐκ τῆς συγχρόνου ζωῆς. — La Maternelle, κοινωνιστικὸν δρᾶμα τοῦ Λέοντος Φραπιέ, ἐξαχθὲν ἐκ τοῦ παλαιοῦ ὁμωνύμου μινυστορημάτος του.

Ἐπίσης ἐπαίχθησαν ὁ «Ἐμφυχωτὴς» τοῦ Μ-ατάιγ, ἡ «Τρελλὴ ψυχὴ» τοῦ Κυρέλ καὶ ἡ «Δεσποινὶς μητέρα μου» τοῦ Βερνέιγ, παρασταθέντα καὶ ἐν Ἀθήναις.

Ἐν Βερολίῳ — Ὁ «Λευκὸς Αὐτρωτὴς» τοῦ Χάουπμαν, δραματικὸν ποίημα στηριζόμενον ἐπὶ παραδόσεως τῆς παλαιᾶς Μεξικαν. ἡς θρησκείας. — Ἡ Αὐστριαστράτη τοῦ Ἀριστεράνους ἐν μεταφράσει εἰς τὸ θέατρον τοῦ Ραῖνχαφτ.

Ἐν Ἱταλίᾳ — Ἐν Πάρμα ἡ «Σαμαρεῖτις», τρίπρακτος ὅπερα βιβλικῆς ὑποθέσεως, ἔργον τοῦ ἱερέως Ἀρνόλδου Φορλόττι. — Ἐν Μιλᾶνῳ «Οἱ ἀγαθοὶ κροκόδειλοι» τοῦ Μαρτζιλόττι. Ὁ τίτλος ἐννοεῖ τοὺς νέους οἱ ὅποιοι καταβροχθίζουν τὸ μέλλον τῶν κοριτσιῶν καὶ θλίβονται ἀργότερα διὰ τὸ κατάρθωμά των.

— Εἰς Μιλᾶνον αἱ «Χίμαιραι» τοῦ Κιαρέλλι συγ-

γραφείας της «Μάσκας και του προσώπου». Μία γυναίκα που αγαπά τον κατεστραμμένο άνδρα της παλαίει να τον σώσει χωρίς να παραδοθή εις τα δίκτυα ενός πλουσίου.

— Εις τὸ «Λυρικὸν θέατρον» παρεστάθη τὸ «Πτηνὸν τοῦ Παραδείσου» τοῦ Ἀμερικανοῦ Τούλλου ἐξωτικὸν δράμα με τοπικὸν χρώμα τῆς νήσου τοῦ Εἰρηνικοῦ

Ὠκεανοῦ Χαϊβάι—Τὸ «Καλὸ Τίξεῖδι» μελόδραμα με πρωταγωνίστριαν τὴν δ. Γκάρτιον. «Ἡ Κολομπίνα», ἔργον τοῦ Μάκεντζι, ὑπηρετήσαντος ἐπ' ἐν ἔτος ἐν Ἀθήναις ὡς διευθυντοῦ τῆς Ἀγγλικῆς ἀστυνομίας, ἐξαχθέν ἀπὸ τὸ μυθιστόρημά του «Τὸ Καρναβάλι».

Διὰ τὰ κατόπιν παρασταθέντα ἔργα, εἰς τὸ προσεχὲς τεύχος.

Ο ΑΣΤΗΡ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ
Ματθαῖος ἀναφέρει ὅτι κατὰ τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ ἐφάνη ὁ ἀστήρ τῶν Μάγων.

Ἡ ὀρθολογιστικὴ Σχολὴ ἀπὸ τοῦ 17ου αἰῶνος προσετίμησε νὰ θεωρήσῃ αὐτὸν ὡς ἄ-

στρον ὅμοιον πρὸς τὸ ἀναφανέν κατὰ τὸ 1604 μεταξὺ Ἑρμοῦ καὶ Κρόνου κατὰ τὸ ἔκρον τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Ὀφειούχου κατὰ τὴν ὥραν τῆς συνόδου τῶν τριῶν πλανητῶν Διός, Κρόνου καὶ Ἑρμοῦ. Ἡ σύνοδος αὕτη, ὑπολογισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ διασήμεου ἀστρονόμου Κέπλερ καὶ ὑστερον ὑπὸ ἄλλων ἀστρονόμων, ἐπαναλαμβάνεται κατὰ 800 ἔτη.

Οἱ Καθολικοὶ δὲν ἀπέριριψαν μὲν τὴν ἀστρονομικὴν ταύτην ἔνδειξιν, ἀλλὰ δὲν ἀπέριριψαν καὶ τὴν ἀφήγησιν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου, ὑποστηρίζαντες ὅτι ὁ ἀστήρ τῶν Μάγων ἦτο ὑπερφυσικὸν φαινόμενον.

Ἀπὸ τῶν πρώτων ἐτῶν τοῦ 17ου αἰῶνος ἐνῶ ἐν Γερμανίᾳ οἱ θεολόγοι ἤριζον περὶ τοῦ ἔτους τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, ἐφάνη νέος ἀστήρ ἐν τῷ οὐρανῷ τῇ 5)15 Δεκεμβρίου τοῦ 1603, ἥτοι ἐγένετο ἡ σύνοδος τῶν πλανητῶν Ἑρμοῦ καὶ Κρόνου. Τὸ ἔαρ τοῦ 1604 προσετέθη καὶ ὁ Ἄρης εἰς τὴν σύνοδον καὶ ἐφάνη ἀστήρ ἀπλανὴς λαμπρὸς νέος πρὸς ἀνατολὰς τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Ὀφειούχου. Ὁ ἀστήρ οὗτος ὥχρῃσεν τῷ 1605 κατ' Ὀκτώβριον καὶ τὸν Μάρτιον τοῦ 1606 ἐξέλιπεν. Ἡ σύνοδος αὕτη τῶν πλανητῶν, εἰς τὴν ὅποιν οἱ ἀστρονόμοι, ἀναμφιδόλως δὲ καὶ οἱ Μάγοι, μεγάλῃ ἀπέδιδον σημασίαν, ἐπαναλαμβάνεται κατὰ 20 ἔτη καὶ κατὰ 800 ἔτη συμπληροῖ τὸν κύκλον τοῦ Ζωδιακοῦ.

Ὁ Κέπλερ ἀνεξήτησεν ἐὰν κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς Χριστιανικῆς χρονολογίας, ὅτε ἐγεννήθη ὁ Χριστός, ἐγένετο τοιαύτη σύνοδος, αἱ δὲ ἐρευνᾶν αὐτοῦ ἀπέδειξαν ὅτι ὄντως συνέβη τοιαύτη σύνοδος τῶν πλανητῶν ἐν ἔτει 747 ἀπὸ κτίσεως Ρώμης ἐντὸς τοῦ δευτέρου ἡμίσεως τοῦ ἀστερισμοῦ τῶν Ἰχθύων, καὶ τὸ ἔαρ τοῦ 748 ὁ Ἄρης συνηντήθη ὑπὸ τὸ ζώδιον τοῦτο μετὰ τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Κρόνου. Ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται ὁ ἀστήρ τῶν Μάγων.

Συνεπῶς καὶ οἱ Μάγοι Χαλδαῖοι κατὰ τοὺς

κανόνας τῆς τότε ἐν πλήρει ἰσχύϊ τέχνης αὐτῶν ἦτο ἐπόμενον νὰ συμπεράνωσιν ὅτι μέγα ἐτελεῖτο γεγονός, ἡ γέννησις δὲ τοῦ Χριστοῦ ἦτο τὸ μέγιστον γεγονός (Kepler, De nova Stella in pede Serpentarii 1606).

Ἀφοῦ λοιπὸν ἐπιστημονικῶς ἀπεδείχθη ὑπὸ τοῦ Κέπλερ ὅτι ὁ ἀστήρ ὑπῆρξε τότε, οἱ Μάγοι βεβαίως παρετήρησαν αὐτόν. Φυσικώτατον δὲ εἶναι τὸ συμπέρασμα ὅτι ἀπέδωκαν εἰς αὐτὸν μυστηριώδη σημασίαν καὶ ἰδίᾳ τὴν γέννησιν τοῦ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ προσδοκωμένου Μεσσία, ὅστις ἐμελλε κατὰ τὴν παράδοσιν νὰ δεσπόσῃ τοῦ κόσμου. Οἱ ὑπολογισμοὶ δὲ τοῦ Κέπλερ ἐπανελήφθησαν ἐν Γερμανίᾳ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 19ου αἰῶνος ὑπὸ τῶν ἀστρονόμων Πφόφ, Σιρόμπερτ καὶ Ἰδελερ, οἵτινες καὶ ἐβεβαίωσαν τοὺς ὑπολογισμοὺς τούτους.

Ἐὰν ὁ ἀστήρ ἐφάνη τῷ 747 ἀπὸ κτίσεως Ρώμης, οἱ Μάγοι ἐφθασαν εἰς Ἱερουσαλὴμ μόλις τὸ ἐπὶ ἔτος, ἐπομένως ἡ γέννησις τοῦ Χριστοῦ ἐγένετο τῷ 748 ἢ 749 ἀπὸ κτίσεως Ρώμης, ἥτοι τῷ 5ῳ ἢ 6ῳ ἔτει πρὸ τῆς ἡμετέρας χρονολογίας.

Ὅπως δὴποτε ὁ Ματθαῖος δὲν ψεύδεται ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ.

Ν. Ι. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙ ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ

Ἡ ζωὴ τοῦ καλοῦ Χριστιανοῦ.

- 1) Βαπτίζεται ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ.
- 2) Ἡσαῖα χόρευε.
- 3) Μακαρία ἡ ὁδός.

Μυστήριον τὸ Βάπτισμα. Μυστήριον ὁ Γάμος. Ὁ Θάνατος—τὸ μεγαλειότερον μυστήριον—δὲν ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὡς μυστήριον. . . .

*

Δύο κατηγορίαι ἀνθρώπων ὑπάρχουν. Ἐκεῖνοι ποὺ βασανίζονται διὰ τὰ ζῶν—οἱ βιοπαλαισταὶ καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ζοῦν διὰ τὰ βασανίζονται—οἱ θλιμένοι.

*

Ἡ Χαρὰ ἔχει ἀκόλουθον τὸν Πόνον.

Ἡ Ἥδονή, τὸν Κόρον.

Ἡ Δόξα, τὸν Φθόνον.

Ἡ Εὐτυχία, τὸν Ὀλεθρον.

Ἡ Ζωή, τὸν Θάνατον.

Κυρίαι θελκτικαὶ καταδικασμέναι νὰ ἔχουν συνοδοὺς τοὺς ἀπαισιωτέρους ἀνδρας. **ΔΙΚ.**